

3. Черкасова Т.І., Моторнюк І.В., Митрошак Ю.М., Економіка та управління національним господарством/Причорноморські економічні студії/Проблеми розвитку аграрного сектору України, Випуск 40. 2019. URL: http://bses.in.ua/journals/2019/40_2019/12.pdf

4. Муха Р.А., Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки/Сучасний стан, проблеми та перспективи розвитку сільськогосподарської галузі України, №8, 2019. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7218>

Науковий керівник – Мельник І.О., канд. екон. наук, доцент, кафедра економіки підприємств, Миколаївський національний аграрний університет

НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Олійник К.І., здобувач вищої освіти групи ЗМЕН 3/2

Миколаївський національний аграрний університет

В нинішніх умовах формування економіки, інновації виступають одним з ключових факторів, що характеризують можливості соціально-економічного формування країни та підприємств, стаючи основним знаряддям збереження конкурентоспроможності.

Інноваційно-орієнтована економіка - це принципово новий тип економічної системи, що враховує розробку і запровадження не тільки нинішніх технологій, але також нового, більш гнучкого стилю управління, встановлення нової ролі країни, обумовленою тим, що інновації мають ряд даних, які роблять їх непривабливими для індивідуальних інвесторів - такими, як великі капіталовкладення, тривалий період між розробкою нової технології і її комерційним підсумком на ринку, суттєвим ризиком, високим "Спилловер ефектом"[1].

У розвинених країнах світу і тих, які швидко формуються, значно змінюється роль держави в створенні та здійсненні інноваційної політики, з розподільника ресурсів перетворюється в глобального координатора взаємодії серед різними економічними агентами. Основним фокусом нової політики стає не збереження окремих ринків або секторів, а надання процесів конкурентного розвитку технологій і компетенцій, формування державно-індивідуального партнерства в широкому значенні як стратегічного партнерства на контрактних засадах серед трьох або більше державними та індивідуальними економічними представниками, передбачає довготривалі інвестиційні зобов'язання при виконанні ініційованих країною високоризикових проєктів в науково-технологічній сфері [2].

Зокрема, з напрямками державної допомоги з доведеною ефективністю, що застосовуються розвиненими державами світу в формуванні інноваційно-орієнтованої економічної політики, відносяться наступні:

- державна фінансова допомога приватного інвестування в НДДКР, в тому числі пряма підтримка через систему державних грантів на вивчення і дослідження та непряма допомога з використанням системи податкових пільг і кредитів на здійснення НДДКР. Пряме фінансування використовується для точкових проєктів, що мають максимальну соціальну або економічну важливість і відповідають цілям державної економічної політики (наприклад, зниження викидів вуглецю шляхом фінансування низько-емісійних технологій). Однак, податкові привілеї розносяться на широке коло економічних агентів. Вивчення європейських фахівців показують, то що в середньому зниження ціни НДДКР для компаній на 10% призводить до підвищення індивідуальних інвестицій в НДДКР в 1% в короткочасній і на 10% в довгостроковій перспективі;

- інноваційно-орієнтовані державні закупівлі, що формують потребу на новітні технології і дають сигнал про безпеку інвестування в них індивідуальним інвесторам, внаслідок чого в таких країнах як США, Японія, Франція з'явився ряд високотехнологічних галузей. Безпосередньо

застосування механізму муніципальних закупівель гарантувало розвиток подібних інноваційних технологій як GPS (Global Positioning System) і швидкісне залізничне сполучення. Уряди багатьох цивілізованих держав також закуповують електромобілі з метою стимулювання їх виготовлення і зниження тиску на навколишнє середовище;

- формування державно-приватного партнерства в інноваційних галузях шляхом створення державно-приватних консорціумів з розробки та виробництва інноваційної продукції, центрів розвитку компетенцій, інноваційних кластерів по підібраним країною пріоритетними тенденціями з використанням програмного підходу, в багатьох випадках також враховує забезпечення державної підтримки експорту продукції і розвитку людського капіталу. Потрібно відзначити, що істотною причиною успішності всіх наведених вище механізмів державної підтримки індустріального розвитку є обов'язкове формування системи моніторингу та оцінки підсумків їх використання, що дає можливість оперативно здійснювати рішення про продовження або припинення державної допомоги [3].

Державна інноваційна політика повинна створювати успішну систему взаємозв'язку науки і економіки, а також технологій та їх практичного використання. Здійснення даної проблеми має на увазі близький зв'язок інноваційної політики з усіма елементами соціально-економічної політики країни, але, перш за все, з промисловою, науково-технічною та освітньою.

Список використаних джерел:

1. Головінов О.М. Інноваційна політика держави: реалії і проблеми / О. М. Головінов // Економічний вісник університету. - 2013. - Вип. 21(1). - С. 16-21. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvu_2013_21%281%29_4 (дата звернення: 28.04.2021).

2. Національний інститут стратегічних досліджень при Президентіві України. "Напрями та завдання інноваційної політики у промисловості у контексті формування національної інноваційної системи України".

Аналітична записка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/2973/> (дата звернення: 28.04.2021).

3. Ken Warwick, Alistair Nolan Evaluation of Industrial Policy, OECD Science, Technology and Industry Policy Papers No. 16 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.oecdilibrary.org/docserver/download/5jz181jh0j5ken.pdf?expires=1508774649&id=id&accname=guest&checksum=59EF8571D72AB39B17B55FC23A0C4F75> (дата звернення: 28.04.2021).

Науковий керівник – Олійник Т.Г. - кандидат економічних наук, старший викладач кафедри економіки підприємств, Миколаївський національний аграрний університет

БІОЛОГІЧНІ МЕТОДИ БОРОТЬБИ ЗІ ШКІДНИКАМИ

Орищенко А.О., здобувач вищої освіти групи БТ 4/1

Миколаївський національний аграрний університет

У зв'язку з розвитком інтенсивного садівництва зростають вимоги до захисту рослин від шкідників і хвороб, ефективність якого залежить від культури землеробства, а також комплексу агротехнічних, механічних, біологічних і карантинних прийомів боротьби. Тому слід звернути особливу увагу на біологічні особливості боротьби з шкідниками.

Метою дослідження є наведення характеристики захисту рослин від шкідників за рахунок їх природних ворогів та висвітлення актуальності проблеми використання та розповсюдження таких методів захисту врожаю.

Біологічні методи боротьби зі шкідниками – це використання живих організмів для зменшення або повного усунення шкоди, яку наносять шкідники тваринам, людині, сільськогосподарським культурам. Таким чином, за рахунок окремих видів намагаються змінити рівновагу популяцій в природних і антропогенізованих екосистемах.